

Σχόλια στην Ανοικτή Επιστολή του Ιερομονάχου Ευθυμίου (Χρυσόστομος Παπαδάκης, Αρχιμανδρίτης του Οικουμενικού Θρόνου)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

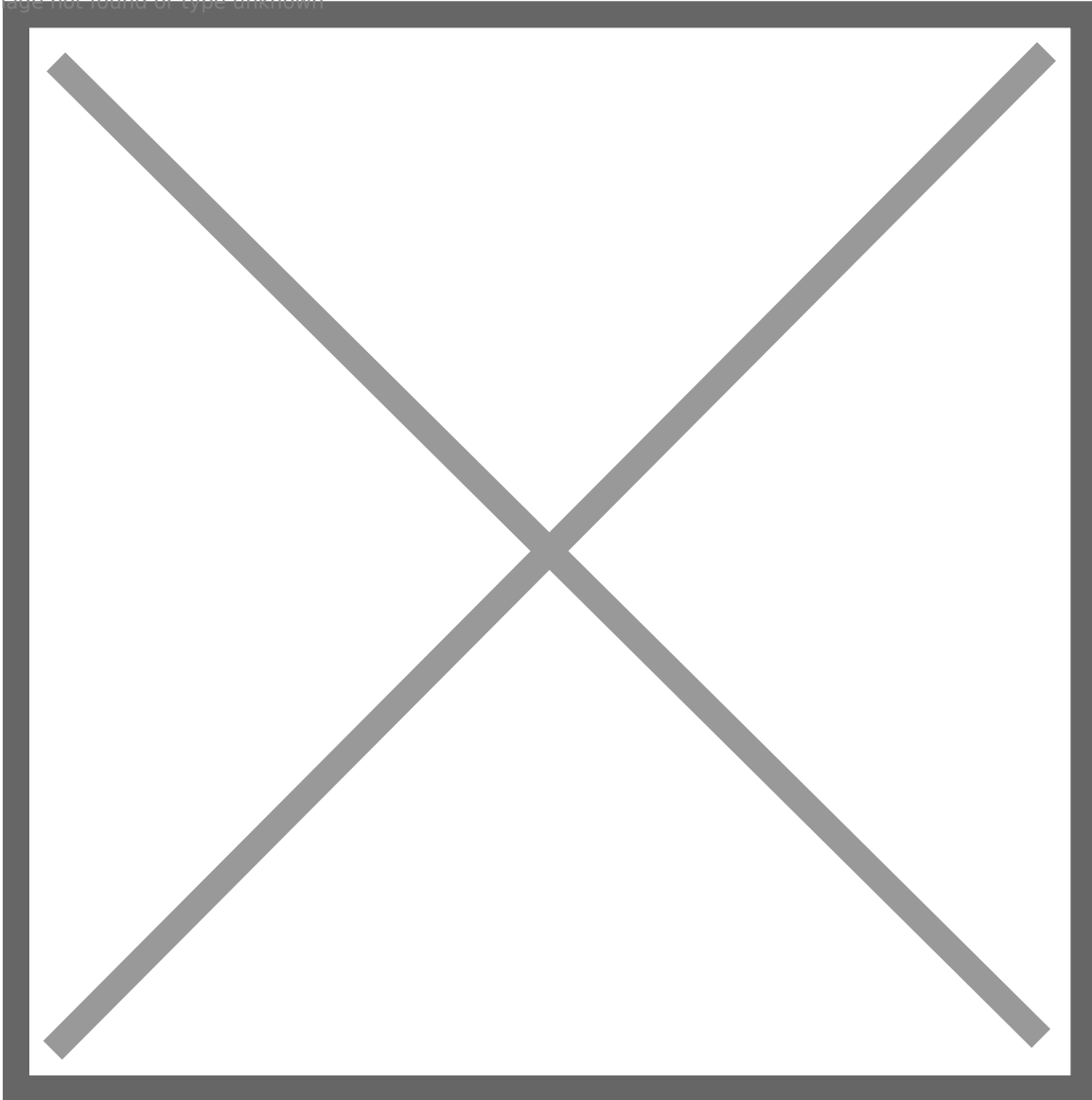
Η επιστολή του Ιερομονάχου Ευθυμίου δημοσιεύθηκε από ό,τι είδα στις 14 Απριλίου σε “Πεμπουσία” και “Ρομφαία” ως ανοικτή επιστολή, και μία μέρα πριν στο “Βήμα Ορθοδοξίας” ως περίπου ...διάγγελμα αφού απευθύνεται “προς τον λαό”. Επί του κειμένου αυτού θα ήθελα να κάμω τα παρακάτω σχόλια:

1.Αρχικά διαμαρτύρεται, διότι χρησιμοποιήθηκε το όνομά του για λόγια που δεν είπε ή για λόγια του που διαστρέβλωσαν. Δεν είναι ο μόνος. Όργιο γίνεται στο διαδίκτυο με τέτοια φαινόμενα. Εμφανίσεις Αγίων, διαβεβαιώσεις των για θαύματα, παραγγελίες των και δεν συμμαζεύεται! Η προέλευσή τους βέβαια μέσα στο σκοτάδι της ανωνυμίας.

Και επειδή ο ίδιος επικαλείται τον Άγιο Παΐσιο τον οποίο έζησε, θα θυμάται που έλεγε ότι υπάρχουν και “ευλαβείς με βλάβη”! Το ανέφερε και ο άγιος Αργολίδος κ. Νεκτάριος πρόσφατα σε εκτενές ωραίο άρθρο του. Δυστυχώς η “βλάβη” αυτού

του είδους έχει ποικιλομορφία και δεν απαντάται μόνο στους ως άνω, αλλά και σε κληρικούς όλων των βαθμών, μοναχούς, μοναχές και λαϊκούς. Και εννοείται πως είναι βλάβη ...αδιάγνωστη.

Image not found or type unknown

Έβαζαν λόγια στα στόματα των συγχρόνων Αγίων που γνωρίσαμε, και τότε που ζούσαν και τώρα που δεν είναι στη γη. Ως άνθρωποι κι αυτοί στενοχωρούντο, αλλά ως γνήσιοι Άγιοι ήξεραν πώς να διαχειριστούν το θέμα, δηλαδή απαθώς. Το πρόβλημα υπάρχει με αυτούς που δεν είναι Άγιοι, αλλά ζουν τη δαιμονική γλυκιά ψευδαίσθηση της αυθεντίας, αφού άφησαν, ή και θεοστυγώς καλλιέργησαν το να “τους βγεί το όνομα” του αγίου ή του φωτισμένου. Στο τέλος και οι ίδιοι το πίστεψαν και φυσικά όταν δουν τα σκούρα δεν μπορούν να το διαχειριστούν όχι απλά απαθώς, αλλά ούτε καν στα πεζά συνήθη ανθρώπινα μέτρα.

Σε συζήτηση που είχα κάποτε ο ίδιος με τον Άγιο Παΐσιο, μου είπε ότι “πιο μεγάλο αγώνα έκαναν οι Άγιοι να κρύψουν την αρετή τους, παρά να την αποκτήσουν”.

2.Γράφει : «Η πολιτεία πήρε μέτρα προστασίας, αλλά η Εκκλησία έχει τα δικά της εφόδια για την αντιμετώπιση του ιού, που τώρα ταπεινωμένη όσο ποτέ άλλοτε, αποδυναμωμένη και δεσμευμένη από την πολιτεία, αδυνατεί να τα παράσχει στους πιστούς της». Και αναφέρει για αγιασμούς και λιτανείες ιερών εικόνων και λειψάνων.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε, ότι η κάθε εποχή είχε τα δικά της χαρακτηριστικά γνωρίσματα που διαβάζουμε στην ιστορία. Τα δικά της πολιτεύματα διοικήσεως (τα ελεύθερα και τα της ποικίλης δουλείας επί αιώνες), καθώς είχε και την ιατρική της στα μέτρα που εκάστοτε είχε φθάσει, τα οποία μέτρα φυσικά και δεν συγκρίνονται με τα σημερινά επιτεύγματα της επιστήμης. Θαύματα πάντα γίνονταν, είτε με λιτανείες τέτοιες είτε χωρίς αυτές. Και βέβαια αποτελούσαν παρηγοριά όλα αυτά και ενίσχυση της πίστεως χωρίς να περιφρονούνται οι γιατροί και τα φάρμακα της εποχής.

Ας μην ξεχνούμε όμως τη λοιμική ασθένεια της λέπρας που ήταν μια χρόνια κατάσταση. Αναρίθμητοι άνθρωποι πέθαναν απομονωμένοι σε όλες τις εποχές παγκοσμίως μέχρι που ο G.A. Hansen ανακάλυψε το μυκοβακτηρίδιο που την προκαλεί. Δεν ήταν μόνο η Σπιναλόγκα στην Πατρίδα μας (ιδρύθηκε το 1903 και έκλεισε το 1957) στην οποία συγκέντρωσαν τους λεπρούς που ζούσαν εκτός οικισμών σε όλη την Κρήτη απομονωμένοι, και στην οποία υπηρέτησε ως εφημέριος ο Ιερομόναχος Χρυσάνθος Κατσουλογιαννάκης χωρίς να πάθει τίποτα, αν και τους κοινωνούσε και κατέλυε τα άχραντα μυστήρια. Υπήρχαν και σε άλλα μέρη όπως στο λεπροκομείο της Χίου με το οποίο συνδέθηκαν δύο Άγιοι ο Οσιος Άνθιμος της Χίου και ο Όσιος Νικηφόρος ο λεπρός Κρής, ο οποίος ετελειώθη στο “Λοιμωδών Αθηνών” διακονούμενος από τον επίσης Κρήτα όσιο Ευμένιο τον Σαριδάκη.

Δεν θεραπεύτηκαν οι δυστυχείς εκείνοι άνθρωποι από λιτανείες και αγιασμούς και περιφορές ιερών και οσίων της πίστεως. Ούτε από αυτή τη θεία Κοινωνία που ελάμβαναν, όπως τη λαμβάνουν και σήμερα καρκινοπαθείς που όμως πεθαίνουν, αλλά με το “εφόδιον ζωής αιωνίου”. Η Θεία Κοινωνία είναι “φάρμακον αθανασίας” αλλά όχι κάτι το μαγικό που υποχρεώνει το Θεό να θεραπεύσει το πάσχον σώμα. Το μόνο βέβαιο ως αποδεδειγμένο βιωματικώς στην υπερδισχιλιετή ιστορία και ζωή της Εκκλησίας είναι ότι ουδέποτε μεταδόθηκε η οποιαδήποτε ασθένεια μέσω της Θείας Κοινωνίας. Οι λεπροί, λοιπόν, θεραπεύτηκαν όταν έφθασε σ αυτούς το ανακαλυφθέν φάρμακο. Και σήμερα ακόμη υπάρχει αυτή η λοιμική νόσος. Το 2001

νόσησαν μόνο στη νοτιοανατολική Ασία 668.000 άνθρωποι, αλλά υπάρχουν φάρμακα, όπως και για άλλες ασθένειες και μάλιστα λοιμικές ανακαλύφθηκαν και φάρμακα και εμβόλια.

Δεν παρακολουθεί ο π. Ευθύμιος ή δεν τον πληροφορούν οι δικοί του για τις καθημερινές υπεύθυνες ανακοινώσεις των ειδημόνων λοιμοξιολόγων σε όλο τον κόσμο και στην Πατρίδας μας, για το πόσο πρωτοφανής είναι η επικινδυνότητα και η μεταδοτικότητα αυτού του φοβερού ιού, για τους καθημερινούς βασανιστικούς θανάτους παγκοσμίως που ανέρχονται σε πολλές δεκάδες χιλιάδων και ότι πολλοί σοροί μένουν στα αζήτητα και θάβονται χωρίς τα καθιερωμένα θρησκευτικώς, τα δε επιβεβαιωμένα κρούσματα που πλησιάζουν μέχρι τώρα τα δυο εκατομμύρια. Ούτε έχει ενημερωθεί για τα συστήματα υγείας προηγμένων χωρών που δεν άντεξαν να ανταποκριθούν, αλλά και πόσοι γιατροί και νοσηλευτές έχασαν τη ζωή τους θυσιαστικά.

Μέσα στην ασφάλεια του σκητιώτικου μονυδρίου του και την επιλεγείσα από τον ίδιο ησυχία για πνευματική ζωή, δεν έχει συνειδητοποιήσει την οσμή του θανάτου που αοράτως περιφέρεται κυρίως στα μεγάλα αστικά κέντρα και από εκεί μεταδίδεται και στην επαρχία. Δεν έχει αντιληφθεί τι σημαίνει να πρέπει να προστατέψεις τους γονείς σου και την οικογένειά σου από αυτό το κακό. Ούτε υποσιάζεται ως Μοναχός με το όποιο του βαλάντιο, τι τσουνάμι έρχεται στη διεθνή οικονομία με συνέπειες και στην πληγωμένη από την δεκαετή κρίση Πατρίδα μας.

Ορίστηκε και έγινε μια Παρασκευή παναγιορειτική αγρυπνία και λιτάνευση θαυματουργών εικόνων και αγίων λειψάνων, διαβάστηκαν ευχές, και εψάλη η Ακολουθία του Αγίου Χαραλάμπους. Αν αυτό αποτελούσε τη μόνη ασφάλεια για το Άγιο Όρος, γιατί έχει κλείσει τις εισόδους του και δεν δέχεται προσκυνητές; Γιατί μπήκαν σε καραντίνα οι προσβληθέντες και όσοι ήλθαν σε επικοινωνία με αυτούς, Μοναχοί Μονής που ήλθαν από το εξωτερικό όπου είχαν πάει ιερό λείψανο για προσκύνηση και το έφεραν πίσω και όμως είχαν κολλήσει τον ιό; Η διοίκηση του ιερού τόπου έχει έλλειμμα πίστεως; Όχι βέβαια ! Και πίστη έχει αλλά και ευθύνη απέναντι στο σύνολο των Πατέρων του Όρους, απέναντι στην Εκκλησία και απέναντι στην Ελληνική Πολιτεία. Μάλιστα πριν από τη διυπουργική απόφαση να κλείσει το Άγιο Όρος, η Ι. Κοινότητα είχε αποφασίσει τη συμπόρευση με την κυβερνητική απόφαση. Αυτή η συναίσθηση της ευθύνης της αγιορειτικής διοικήσεως, έχει να κάνει με τη σύνεση που δεν την διαθέτουν οι ανεύθυνοι αιθεροβάμονες της πνευματικότητας.

Όταν σε άλλα κράτη πεθαίνουν κατά χιλιάδες κάθε μέρα άνθρωποι όλων των ηλικιών και μάλιστα ηλικιωμένοι και ευπαθείς ομάδες, επειδή οι κυβερνήσεις τους

άργησαν να πάρουν περιοριστικά μέτρα προς αποφυγή του συγχρωτισμού, ποια εκκλησιαστική αρχή θα έκανε την απερισκεψία να κάμει πολυπληθείς λιτανείες και προσκυνήσεις ιερών εικόνων και λειψάνων; Πώς θα βάσταζε το συνειδησιακό βάρος από την εξάπλωση του θανατικού που σίγουρα θα γινόταν; Και ποιος θα ξεσκανδάλιζε μετά τόσες ψυχές και ιδιαίτερα αυτούς που θα είχαν χάσει δικούς τους;

Στέκει λογικά η φράση •“αλλά η Εκκλησία έχει τα δικά της εφόδια για την αντιμετώπιση του ιού που τώρα ταπεινωμένη όσο ποτέ άλλοτε, αποδυναμωμένη και δεσμευμένη από την πολιτεία, αδυνατεί να τα παράσχει στους πιστούς της»”; Στέκει ηθικά;Αντέχει σε πνευματικά κριτήρια;

Μόνο ένα πράγμα ασφαλές θα μπορούσε να γίνει από αέρος, το οποίο και ευλογία θα παρείχε, και το ηθικό του εγκλείστου λαού θα τόνωνε, και ας υπήρχαν και οι είρωνες που πάντοτε θα υπάρχουν. Άλλωστε κατά τον Απόστολο Παύλο, «ου γαρ πάντων η πίστις», δηλ. δεν υπάρχει σε όλους η πίστη (Β΄ Θεσ. Γ,2). Αλλά αυτό και πάλι μόνο η Εκκλησία εάν το αποφάσιζε αρμοδίως θα μπορούσε να το κάνει με την άδεια και συνδρομή της Πολιτείας. Δηλαδή να διετίθετο στρατιωτικό ελικόπτερο στο οποίο να επεβιβάζετο ένας Ιερομόναχος με την Τιμία Ζώνη της Παναγίας μας και να έκανε τον γύρο των χερσαίων και θαλάσσιων συνόρων της Πατρίδος. Μπορεί κανείς να φαντασθεί την κατάνυξη, τις προσευχές και τα δάκρυα των ανθρώπων, αν ενημερώνονταν για την ώρα που θα περνούσε από τις περιοχές αυτές και ακούοντας τον ήχο του ελικοπτέρου και βλέποντάς το θα έβγαιναν στις αυλές, στις ταράτσες ή στα μπαλκόνια;

Γράφει αβασάνιστα και διάφορα περί του φόβου κι ότι “πρέπει να εκλείψει”. Όμως αυτός ο φόβος είναι ο σωτήριος στο μέγα τούτο πρόβλημα. Γι αυτό και σε καθημερινή βάση υπενθυμίζεται από τους αρμόδιους φορείς ο κίνδυνος και η προσοχή στους τρόπους μεταδόσεως του ιού και τον κίνδυνο από τη χαλάρωση των μέτρων. Εκείνος μέσα στο ασφαλές καλογερίκό του κατάλυμα, τί έχει να φοβηθεί; Δεν του είναι απαραίτητες οι μάσκες ούτε τα γάντια, διότι ούτε σε καταστήματα πρέπει να πάει να προμηθευτεί τρόφιμα για την οικογένειά του, ούτε με τα μέσα μαζικής κυκλοφορίας θα μετακινηθεί, ούτε σε υπηρεσίες θα πάει, ούτε υποχρεωτικές αποστάσεις θα κρατά από άλλους.

Αναφέρει ως παράδειγμα το Τσέρνομπιλ, τότε που υπήρχε ο φόβος της ραδιενέργειας πάνω στα λαχανικά και συμβούλεψε ο Άγιος Παΐσιος “να τα σταυρώνουμε και να τα τρώμε άφοβα”. Είναι συγκρίσιμα μεγέθη αυτά τα δύο, δηλαδή η υποψία κάποιας παρουσίας ραδιενέργειας στα λαχανικά που μακροπρόθεσμα πιθανώς να έβλαπτε, με τον πραγματικά παρόντα επιθετικό

φονικό ιό που σε στέλνει με βασανισμό στον άλλο κόσμο μέσα σε λίγες μέρες; Έλεος...

Και συμπληρώνει: «Αν ζούσε σήμερα, (ο Όσιος Παΐσιος) είναι αδιανόητο να τον βλέπαμε με μάσκα και γάντια, να έχη στην τσέπη του το μπουκάλι με το οινόπνευμα και να αποφεύγει τους ανθρώπους ή να τους μιλά από απόσταση». Ναι, πράγματι δεν θα τα έκανε αυτά αλλά γιατί; Διότι είχε την αγία ταπείνωση και θα έκανε υπακοή στην Εκκλησία σε ό,τι έχει αποφασίσει σε συνεργασία με την Πολιτεία. Την Εκκλησία που ασεβώς χαρακτηρίζει ο π. Ευθύμιος “ταπεινωμένη όσο ποτέ άλλοτε, αποδυναμωμένη και δεσμευμένη από την πολιτεία”. Έχοντας ο Όσιος χρόνο από την απουσία των πολλών επισκεπτών, κλεισμένος μέσα στο ταπεινό του καλύβι, θα έκανε εξαντλητικές πύρινες προσευχές. Πολύ δε περισσότερο, δεν θα έκρινε και δεν θα κατέκρινε -μάλιστα από διαδικτύου δίκη διαγγέλματος - τις σωτήριες αποφάσεις της Πολιτείας τις οποίες εγκωμιάζουν έγκυρα μέσα ενημέρωσης παγκόσμιας εμβέλειας και προσωπικότητες διεθνώς. Η έμπονη προσευχή της παρρησίας του σίγουρα θα θαυματουργούσε στο προσκέφαλο των πασχόντων, και στις αντοχές των γιατρών και νοσηλευτών. Και πάντως δεν θα συμφωνούσε με το κείμενο του π. Ευθυμίου, ούτε με την άστοχη χρήση της ιερής μορφής του πάνω από τον τίτλο (στη δημοσίευση της “Ρομφαίας”), ωσάν να επρόκειτο για κείμενο του ιδίου του Οσίου.

Προφανής η σκοπιμότητα ...

Σε ό,τι αφορά το θέμα της θείας Λειτουργίας: Ο π. Ευθύμιος λειτουργεί στο εκκλησάκι του και κάνει τις Ακολουθίες του απρόσκοπτα. Δεν βιώνει τον πόνο των κληρικών που διακονούν στον κόσμο και τον πόνο των ευσεβών ανθρώπων που στερούνται τις Ακολουθίες και κυρίως τη Θεία Κοινωνία. Θεωρητικά μπορεί να γράφει ό,τι θέλει. Οι Επίσκοποι και οι εφημέριοι όμως είναι αυτοί που πρακτικά και όχι θεωρητικά πονούν διπλά, αφού πονούν και για τον χειμαζόμενο λαό του Θεού. Αλλά δεν αντιστρατεύονται σε αυτό που η Εκκλησία ζήτησε ως υπακοή για τους έκτακτους αυτούς λόγους, τους πρωτόγνωρους και σοβαρότατους. Η Εκκλησία ξεκαθάρισε τα πράγματα σε ό,τι αφορά το αδιαπραγμάτευτο θέμα της Θείας Κοινωνίας και της αιώνιας αλήθειας περί αυτής.

Το διαχώρισε ξεκάθαρα από τον επικίνδυνο συγχρωτισμό δια του οποίου μεταδίδεται πολύ εύκολα ο φονικός ιός όπου αυτός υπάρχει, και μέσα δηλαδή στην Εκκλησία κατά τις Ακολουθίες.

Διάβασα με συγκίνηση στο “Φως Φαναρίου”, επίκαιρο σύντομο άρθρο του Πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Τσέτση με τίτλο «Ανοινώνητοι μεν Ορθόδοξοι δε» και το προτείνω για μελέτη ενθέρμως. Τα πραγματικά ιστορικά περιστατικά τα

οποία αναφέρει, αρκούν για να οδηγήσουν στο σωστό δρόμο σκέψης.

Επίσης προτείνω τη συνέντευξη του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, διαπρεπούς και λογίου Ιεράρχου της Εκκλησίας της Ελλάδος, στο διεθνές πρακτορείο εκκλησιαστικών ειδήσεων “Ορθοδοξία”. Με τη σοφία και τον δυναμισμό που τον διακρίνει, κάνει ξεκάθαρες τοποθετήσεις, χρήσιμες για όλους.

Η Εκκλησία με τη διοικητική διάρθρωσή της, είναι αυτή που έχει την ποιμαντική ευθύνη απέναντι στον Θεό, απέναντι στο λαό του Θεού και απέναντι στην Νόμω Κρατούσα Πολιτεία.

Από την Εκκλησία αντλεί και την ιερωσύνη δια της χειροτονίας του ο π. Ευθύμιος, αλλά και αυτή τη μοναχική κουρά του την οποία τέλεσε κάποιος ιερέυς, όπως και το βάπτισμά του που τέλεσε κάποτε άλλος Ιερέυς. Αυτή λοιπόν η Εκκλησία που έχει την ποιμαντική ευθύνη, δεν ζήτησε τη γνώμη του, πολύ δε περισσότερο την άδειά του για το τι θα έπραττε. Και φυσικά δεν τον τιμά η λεγόμενη “παρέμβασή” του από το διαδίκτυο. Ως αγιορείτης δε, εκκλησιαστικά ανήκει στο Οικουμενικό Πατριαρχείο το οποίο έχει αποφανθεί για το θέμα, και η απόφασή του εφαρμόζεται στις τοπικές Εκκλησίες του κλίματός του. Έργο του εν λόγω Ιερομονάχου είναι μόνο τα μοναχικά του καθήκοντα και τα λειτουργικά του ως ιερέως, καθώς και η φροντίδα των υποτακτικών του Μοναχών μέσα στο χώρο της ασκήσεώς του, δηλαδή του σκητιώτικου μονυδρίου του που είθισται να αποκαλείται καλύβη, που πάλι η Εκκλησία στην οποία ανήκει του έδωσε δια της κυριάρχου Μονής.

Η αληθής μοναχική συνείδηση συμβαδίζει πάντα με το γνήσιο εκκλησιαστικό φρόνημα. Κανείς που θεωρεί τον εαυτό του μέλος της Εκκλησίας του Χριστού δεν είναι αυτόνομος και αναρχικός. Και δεν εννοώ -Θεός φυλάξοι-την αποτείχιση που είναι η υπογραφή της αυτοκαταδίκης. Αυτονομίες και αναρχίες είναι και τα τέτοιου είδους.... μπαϊράκια τα υπαγορευόμενα από τους “εκ δεξιών πειρασμούς”. Στην Εκκλησία και ο ερημίτης έχει Επίσκοπο, αφού εκεί που κοινωνεί μνημονεύεται ο Επίσκοπος του τόπου, εξ ονόματός του οποίου ο ιερέυς τελεί τη Θεία Λειτουργία, πολύ δε περισσότερο πρέπει να το αντιλαμβάνεται αυτό αν είναι και ο ίδιος Ιερέυς.

Το άγιο σχήμα που φορεί, δεν του επιτρέπει να αποφαινεται. Δεν μπορεί να δημιουργεί συνειδησιακά προβλήματα δια της υποκινήσεως παρακοής στο ποίμνιο της Εκκλησίας πάνω στο οποίο δεν έχει δικαιώματα, και να έχει την ιδέα ότι κάνει και ομολογία πίστεως, εκτός αν έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του, πράγμα που καθιστά την περίπτωσή του ακόμη πιο προβληματική.

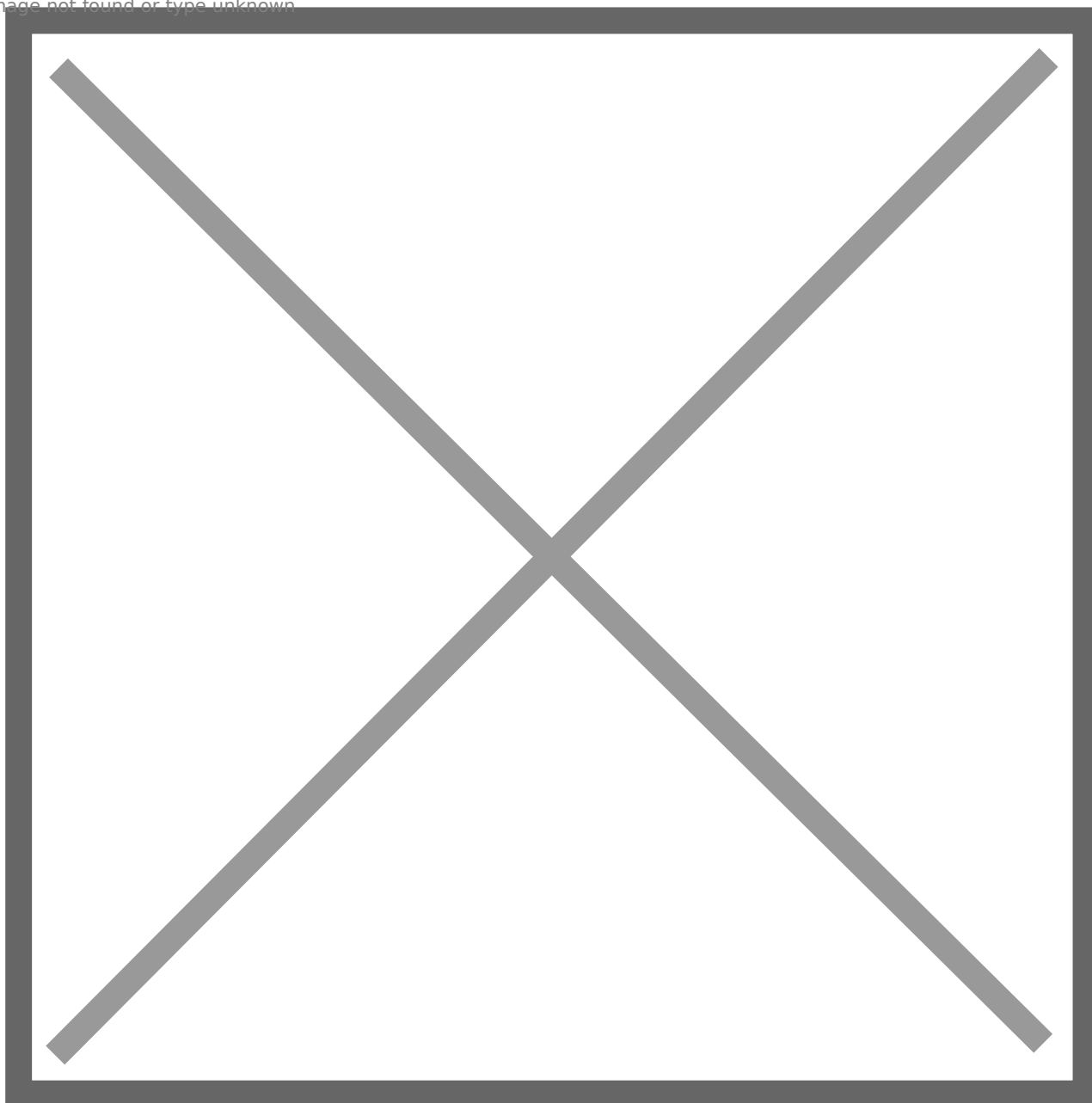
Η στενή γνωριμία π.χ. με ένα σύγχρονο Άγιο περιποιεί τιμή, αλλά και συνεπάγεται περισσότερη ευθύνη και απαιτεί περισσότερη προσοχή. Δεν παρέχει προσωπικό

κύρος, ούτε αυθεντία. Θυμίζω το του Κυρίου: «Μη δόξητε λέγειν πατέρα έχομεν τον Αβραάμ• λέγω γαρ υμίν ότι δύναται ο Θεός εκ των λίθων εγείραι τέκνα τω Αβραάμ». Δηλαδή, μην αυταπατάσθε λέγοντας “εμείς καταγόμαστε από τον Αβραάμ”. Να είστε βέβαιοι πως ο Θεός, ακόμη και από αυτές τις πέτρες μπορεί να κάνει απογόνους του Αβραάμ (Ματθ.3,9).

Όποιος αγαπά την Εκκλησία φέρεται εντελώς διαφορετικά. Πλήθος παραδειγμάτων θα μπορούσε κανείς να αναφέρει από τη ζωή και τη διδασκαλία των συγχρόνων Αγίων που βρίσκονται στα βιβλία.

Καταγγέλλει ακόμη στο κείμενό του όπως και κάποιοι άλλοι, ότι “τα μέτρα που επιβάλλει η νυν κυβέρνηση είναι αντισυνταγματικά, δυσβάσταχτα, υπερβολικά και άνισα προς τους Έλληνες Ορθοδόξους, ενώ έχουν δημιουργήσει ένα κλίμα τρομοκρατίας, το οποίο επιδεινώνουν τα ΜΜΕ».

Image not found or type unknown

Δυσβάσταχτα είναι, ναι, αλλά επιβλήθηκαν για την προστασία της ζωής μας. Υπερβολικά και άνισα για τους Ορθοδόξους; Πώς και ποιά; Αντισυνταγματικά; Το λένε και άλλοι. Ας τα συζητήσουν αυτά οι νομικοί όταν θα έχει περάσει το κακό. Εμάς δεν μας αφορά νομικά το θέμα, διότι εμείς υπακούουμε στην Εκκλησία η οποία δέχθηκε Συνοδικώς τα μέτρα αυτά για το καλό μας. Κλίμα τρομοκρατίας; Τρομοκράτης είναι μόνο ο φονιάς ιός. Αυτός είναι που δημιουργεί τέτοιο κλίμα. Οι συστάσεις των επιστημόνων και τα μέτρα της Πολιτικής Προστασίας για όλο το λαό της είναι η μη ευχάριστη, πλην σώζουσα άμυνα.

Του θυμίζω, λοιπόν, ότι στην Ελλάδα που υπάγεται και το Άγιο Όρος, έχουμε Συντεταγμένη Πολιτεία, δηλαδή οργανωμένη με νόμους, και διοικούν κυβερνήσεις

δημοκρατικά εκλεγμένες. Εκτός από μέλη της Εκκλησίας, είμεθα και πολίτες αυτής της χώρας με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Για το τελευταίο θα του απευθυνθώ προσωπικά.

Γράφεις, πάτερ Ευθύμιε: «Από πολλούς αναμένεται εναγωνίως η νίκη κατά του κορωνοϊού με την εφεύρεση του εμβολίου, το οποίο θα είναι υποχρεωτικό για όλους. Εμείς αρνούμαστε να κάνωμε το εμβόλιο», και αναφέρεσαι σε παραδείγματα κάποιων παρενεργειών άλλων εμβολίων και όχι στα πολλά εκατομμύρια των ανθρώπων που έχουν σωθεί από αυτά, για να φτάσεις να γράψεις, «εμείς έχομε ανώτερα εμβόλια και “φάρμακα αθανασίας”, τα άγια Μυστήρια. Γιατρούς δοκιμασμένους και ειδικούς για τον ιό, τον άγιο Χαράλαμπο, τον άγιο Βησσαρίωνα Δουσίκου, που είναι για την πανώλη και τόσους άλλους Αγίους».

Πώς το αντέχει η συνείδησή σου, πάτερ, και τα γράφεις αυτά απευθυνόμενος “προς τον λαόν”; Καταλαβαίνεις το κακό που κάνεις; Συνειδητοποιείς αυτόκλητε καθοδηγέ, προς τα πού προτρέπεις τους ανθρώπους που σε πιστεύουν; Πώς τολμάς να παίρνεις και να δημοσιεύεις τέτοια ευθύνη για την υγεία των ανθρώπων, αντί να πονέσουν τα γόνατά σου και ό ιδρώτας σου να τρέχει «ωσεί θρόμβοι αίματος» (Λουκ.22,44) προσευχόμενος στο ασφαλές κελί σου, με πόνο και φιλότιμο για τους απανταχού επιστήμονες ερευνητές που ξενυχτούν στα εργαστήριά τους για να βρουν το φάρμακο και το εμβόλιο κατά του ιού και να πάρουν από τα νύχια του χάρου αναρίθμητες ζωές;

Βάλε νοερά τον εαυτό σου στο κρεβάτι της εντατικής και από πάνω σου δες την αγωνία των γιατρών και των νοσηλευτών που πασχίζουν να σε κρατήσουν στη ζωή αρπάζοντάς σε από ένα άγνωστο, ύπουλο, απρόβλεπτο και ισχυρό εχθρό. Δεν είναι υπερβολή ο λόγος χριστιανού διανοητή που επικαλείται στο άρθρο του ο Σεβ. Αργολίδος, ότι δηλαδή “τώρα ο Θεός δοξάζεται στα νοσοκομεία και στις μονάδες εντατικής θεραπείας”.

Πώς και με ποια αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία μπορείς να λες, να γράφεις και να δημοσιεύεις τις εκ της σπερμολογίας κινδυνολογίες; Ποιοι είναι οι «κορυφαίοι γιατροί και επιστήμονες (που) επισημαίνουν ότι αυτά που γίνονται είναι τεστ πειθαρχίας για να χειραγωγούν τους ανθρώπους εκεί που θέλουν»; Αν υπάρχουν αυτοί και όσο κορυφαίοι και αν θεωρούνται (αλήθεια από ποιους;), αν τους πετύχει ο ιός θα πάψουν για πάντα να είναι κορυφαίοι, γιατί απλώς δεν θα ζουν...!

Αλλά όλο το μπλα – μπλα εγράφη για να φτάσει στο γνωστό γλυφιτζούρι περί του “σφραγίσματος του Αντιχρίστου” που τώρα ξέφτισε, ανόστησε και δεν πιάνει πια

προς μεγάλη θλίψη των “ευλαβών με βλάβη” επενδυτών του, που πριν χρόνια είχαν προκαλέσει εφιάλτη στους ανθρώπους και είχανε γίνει πρόξενοι κατανάλωσης ποσότητας ψυχοφαρμάκων.

Και ιδού το καταληκτήριο ερώτημά σου αρτισμένο και με πολιτικολογία : «Αυτούς τους ανθρώπους που μας υποδούλωσαν στους ξένους δανειστές και τώρα μας οδηγούν στη σκλαβιά του Αντιχρίστου, είναι δυνατόν να τους εμπιστευθούμε;». Εδώ, μόνο το Κύριε ελέησον αρμόζει 40 φορές...

Τους απλοϊκούς αναγνώστες του κειμένου σου προτρέπω να διαβάσουν στο διαδίκτυο, τα όσα είχε πει ο μεγάλος Άγιος των ημερών μας Πορφύριος στον π. Αθανάσιο Σιμωνοπετρίτη, τότε κατά την περίοδο της αντιχριστολογίας, και που έχουν τυπωθεί σε βιβλίο του Ησυχαστηρίου του “Ανθολόγιο Συμβουλών του Γέροντος Πορφυρίου” εκδ. Σταμούλη. Μπορείτε να τα διαβάσετε αν πατήσετε τη φράση “Ο Άγιος Πορφύριος για το 666 και τον Αντίχριστο”. Για να μην μακρύνει περισσότερο το άρθρο μου δεν τα μεταφέρω εδώ.

Το λοιπόν, αδελφέ, ταπεινώσου “εις εαυτόν ελθών ” και βάλε σε τάξη τους λογισμούς σου, γιατί ούτε κανείς Παίσιος είσαι, ούτε κανείς φωτισμένος. Δύο αποτελεσματικές συμβουλές ακόμη θα σου δώσω από το βίο του Μεγάλου Αρσενίου (μνήμη 8 Μαΐου) για το καλό το δικό σου και το καλό των ανθρώπων: α) Προσευχόμενος ο Άγιος έλεγε, “Κύριε οδήγησέ με πώς να σωθώ”. Και η απάντηση του Θεού διά φωνής ήταν, “Αρσένιε, φεύγε , σιώπα, ησύχαζε, διότι αυτές είναι οι ρίζες της αναμαρτησίας”. β) Πάντα επανελάμβανε στον εαυτό του τη φράση, “Αρσένιε, μέμνησο δι ο εξήλθες”. Δηλαδή, θυμήσου για ποιο λόγο άφησες τον κόσμο.

Καλή Ανάσταση και καλή φώτιση